

Jak jsme přepadávali tábor

(píše Batole)

Už na konci našeho plzeňského tábora jsme si s klukama domluvili termín přepadu tábora vlčat na noc z 23. na 24. srpna. Na Pecku jsme odjeli vlakem z Vrchlabí ve 14:37. Ježek na první pohled přípravu rozhodně nepodcenil – u jeho batohu se houpal přivázaný obrovský neskladný balík maskovací sítě. Tehdy jsme ještě nevěděli, že jeho batoh skrývá řadu dalších vojenských vymožeností.

☺

Celou cestu jsme plánovali, jak přepad provedeme. Pro tento účel jsem vyhotovil podrobný pláněk tábořiště s popisky (viz příloha) a také situační pláněk tábořiště stažený z aplikace Google Earth. Nad oběma plánky jsme tedy dumali a vymýšleli harmonogram přepadu.

V 17:49 jsme vystoupili z vlaku v Borovnici a vydali se pěšky směr Pecka. Vzhledem k předpokladu, že v slunečném počasí budou vlčata odpoledne u vody (ať už u rybníka nebo na koupališti), jsme z opatrnosti vyslali předvoj – Cyklistu s píšťalkou. Kdyby zmerčil vlčata u rybníka nebo u koupaliště, měl pískat a tím nás varovat. Vlčata u rybníka nebyla, proto na nás předvoj Cyklista počkal a dál jsme pokračovali společně (po silnici). Před zatáčkou u recepce autokempu se zdálo, že u koupaliště není ani noha. To byla téměř pravda – nebyla tam ani noha, ovšem kromě našich vlčat. Naštěstí jsme je včas zahlédli a ukryli se za křoví nad silnicí. S dalekohledem jsem se přiblížil a chvíli vlčata pozoroval. Poté jsme pokračovali – stále chráněni křovím – dále k Pecce.

Kousek před hřbitovem jsme sešli zpět na silnici – vizuální kontakt s vlčaty na koupališti zde již nehrozil. Prošli jsme kolem hřbitova, sešli zkratkou na silnici, prošli kolem sběrného dvora, odbočili k fotbalovému hřišti a pak stoupali po kamenité cestě až k Máří. Zde jsme si dali chvíli oraz, a pak jsme se přesunuli na místo naší základny – Větrnou Hůrku. Zde Ježek roztáhl svoji plachtu (jednu z netušených vymožeností) a vybalil dalekohled a maskovací barvy na obličej (další z netušených vymožeností). Všichni se převlékli do bojového oděvu.

Dohodli jsme se, že náš headquarters (hlavní stan) bude na Hůrce (až v rohu u lesa, jak bývalo ohniště), a že tábor budeme pozorovat z předsunutého hlídkového stanoviště. Tato stanoviště jsme nakonec vytvořili dvě (jak je patrné z plánu), a v hlídkách na nich se střídali až do setmění. Vypozorovali jsme, že Mattoni s Jonášem někoho (Brzdu) odnášeli na marodku, což signalizovalo nějaký úraz. To se později potvrdilo, když Šmudlovo auto s Brzdou odjelo z tábora. Správně jsme vyvodili, že do nemocnice. Batole dostal nápad, zahradit zpáteční cestu Šmudlovu autu. Tento bojový úkol splnili Bolek s Kuřetem a Cyklistou – k zatarasení použili železnou tyč zapuštěnou v kusu betonu, kterou umístili do výjezdu z lesa.

Poté, co se setmělo, nebylo již další pozorování tábora možné, proto jsme zalehli a mnozí z nás usnuli. Já jsem neměl spacák – ten se nacházel v táboře a měl jsem v plánu si ho ukrást – a proto mi byla strašlivá zima. Naštěstí mi Bolek půjčil svoji celtu, čímž se situace trochu zlepšila. Pospávali jsme, když nás kolem půlnoci probudilo přerušované pískání na píšťalku – poplach v táboře. Nebylo nám jasné, co jej vyvolalo, a proto jsme začali spekulovat o tom, že v okolí tábora operuje dnes v noci nějaká konkurenční přepadová skupina. (Později jsme se od Šmudly dozvěděli, že poplach byl vyvolán podezřelým pohybem u brutaru a že Šmudla s Jonášem šli, v domnění, že jsme přijeli autem, hledat naše auto ke koupališti.)

Bolek s Kuřetem se vydali na průzkum situace v táboře. Po jejich návratu jsme se rozhodli přesunout se k táboru a podle harmonogramu uskutečnit přepad. Konečná verze byla takováto: jeden člověk se měl ze zadu propížit k hangáru, podlézt plachtu a z hangáru odnést oznamovatel se šňurkami s korálky (hodnocení vlčat v táborové hře), druhý člověk se měl propížit ze zadu do kuchyně a z Dědečkova kufru odcizit nějaké jídlo, třetí člověk měl ze zadu proniknout do oddílového stanu a odnést posvátnou totemovou hůl. Můj úkol byl trochu sobecký – propížit se ze zadu do čtvrtého stanu od kraje v řadě blíž k teepee a zde si vyzvednout můj spacák a svetr. Spíš jako sci-fi bylo naplánováno propížení se ke Šmudlovi do stanu, zde odcizení klíčů od auta a odjetí s autem. Že s autem odjedu, i když trochu jinak, jsem tehdy ještě nevěděl.

Vyrazili jsme tedy z hlavního stanu. Já, Malíř, Cyklista a Ježek podél lesa kolem vysílače, Bolek, Paleček a Kuře druhou stranou směrem k roklí a oplocence. Nad táborem jsme se rozdělili do dvojic – já s Malířem a Cyklista s Ježkem. Cyklista s Ježkem se měli rovnou připlížit k táboru, já s Malířem jsme chtěli obejít les, vylézt pod chatu a kolem studny se přiblížit k táboru zespoda. Tento plán jsme museli změnit, když jsme na půli cesty uslyšeli dusot, praskání větví v lese a vzápětí hrůzostrašné skřeky. Myslel jsem, že to štěká liška, ale jak jsem se později dozvěděl, byl to srnec. Každopádně nás to dost vyděsilo, proto jsme se rozhodli vrátit se zpět nad tábor. Pak jsme se začali pomalu plížit k táboru. Nejdříve vstojí skrčení, poté v dřepu. Ušli jsme vždy pár kroků a zastavili a naslouchali zvukům z tábora. Po chvíli jsme uslyšeli nedaleko od nás šustění – to se Ježek s Cyklistou vleže plazili k teepee. Vytvořili nám v trávě krásnou pěšinku, po které jsme se pak dostali k teepee, podlezli plachtu a delší dobu pozorovali tábor. Čekali jsme na druhou hodinu ranní, kdy se měly měnit hlídky. Po táboře se však stále pohyboval kromě hlídek i Šmudla (to se nám aspoň zdálo), což situaci ztěžovalo.

Nakonec jsme si dodali odvahy, opustili teepee (nejdřív Ježek s Cyklistou vleže, poté já s Malířem v polostoje) a začali plnit bojové úkoly. Malíř mířil za kuchyň, já ke „svému“ stanu. Mezitím jsem si ještě odskočil k lesu na malou. Když jsem pak byl asi vpůli cesty ke stanu (někde před sušákem), ozval se náhled dusot několika párů nohou a následně přerušovaný hvizd píšťalky – byl vyhlášen poplach. Ve tmě jsem viděl siluety, prchající od tábora zpět k lesu. Já jsem se rozhodl pro jiný postup. Místo od tábora jsem se rozeběhl rychle *k táboru*. Zde jsem se ze zadu pokusil vniknout do stanu, což se ukázalo jako velmi nesnadné. Proto jsem se schoval do uličky, vyčkal na vhodnou chvíli a využívaje frmolu v táboře proklouzl do stanu dvířky z náměstí (stan naštěstí nebyl zašněrovaný, což jsem věděl, protože jsem v něm před pár dny bydlel a jeho celta nebyla z nejlepších). Naštěstí mě nikdo neupozoroval. Ve stanu jsem nemohl spacák nahmatat (měl ho tam nechat Frankey, kterému jsem ho půjčil), ale bál jsem se hýbat, abych nedělal moc hluku a zbytečně na sebe neupozornil. Proto jsem zalezl pod postel a tam vleže vyčkával. Prostřednictvím SMS jsem informoval Kuře, že jsem v táboře ve stanu schovaný pod postelí.

Po dlouhé chvíli tísňení se pod postelí, když už mi začaly dřevěnět všechny údy, jsem opatrně vylezl z pod postele, a škvírou sledoval dění na náměstí. Šmudla byl zřejmě ve stanu, u jeho stanu Mattoni s Jonášem. Dvoučlenná hlídka vlčat chodila po náměstí pořád dokola. Každé kolo jsem se před ní musel schovat za cíp cely. Několikrát jsem už měl pocit, že mě spatřili, protože co chvíli svítily přímo do stanu (nebo se mi to aspoň zdálo), ale jak se později ukázalo, vůbec o mě nevěděli a zřejmě neměli ani podezření.

V průběhu mého pobytu ve stanu bohužel komando Mattoni-Jonáš ve spolupráci se Šmudlou pochytilo tři členy naší skupiny – nejdříve Malíře, pak Ježka a nakonec Cyklistu. Všichni byli svázáni a posazeni před Šmudlův stan.

Po zhruba tři čtvrtě hodině, kterou jsem strávil ve stoje ve stanu čekáním na nějakou příležitost (sednout jsem si nechtěl – bál jsem se, že se mnou spadne postel, což je jev v našich stanech poměrně častý), jsem začal akutně řešit, co dál. Jednak mi dřevěnělo a mrzlo celé tělo, jednak jsem začal nutně potřebovat na velkou. Probíral jsem v hlavě několik variant:

1. vyrazím ze stanu a uteču do lesa;
2. vyrazím ze stanu, až půjde kolem hlídka, jednoho člena hlídky zajmu a odvežu na chatu (měl jsem u sebe klíč);
3. vyjdu klidně ze stanu a nechám se chytit, jen abych si mohl dojít na latrinu;
4. lehnu si na postel a klidně usnu – dál se uvidí ráno.

Pak však přišel Šmudla s tím osudným nápadem – nastartuje auto a reflektory nasvítí louku, aby měli Mattoni s Jonášem snadnější práci při chytání. Hned mě napadlo, že by se toho dalo využít, pokud Šmudla nebude celou dobu sedět v autě. Koukám na hodinky – je tři čtvrtě na čtyři. Po chvíli se opravdu naskytla příležitost – nastartované auto s rozsvícenými světly, a Šmudlu jsem viděl odbíhat do lesa směrem k chatě. Zkontroloval jsem okýnkem louku za stanem, zda se tam nepohybuje Jonáš (Mattoni byl u zajatců) a s myšlenkou „Teď, nebo nikdy!“ jsem opatrně, ale hbitě vyrazil dvířky ze stanu, uličkou proběhl na louku za stanem a uháněl k autu.

Doběhl jsem k autu, vzal za kliku a skočil dovnitř. Duchapřítomně jsem zamáčkł zámek dveří, čímž se centrálně zamklo celé auto, a vytáhnul jsem stažené okýnko u řidiče. V tu chvíli k autu přibíhal Mattoni a bral za kliku – marně, auto bylo zamčené. Sešlápnu spojku, řadím jedničku, odbrzdúju, stáčím volant (auto stálo směrem ke slavnostnímu ohništi) a rozjíždím se. V tu chvíli k autu přibíhá Šmudla, skáče na auto, chytá se kapoty. Já stále ujíždím, Šmudla se drží. Po chvíli rovné jízdy se Šmudla pouští, já stáčím volant směrem na cestu, motor řve ve vysokých otáčkách, auto sebou na rigolech na louce hází jako splašená kráva. Šťastně se dostávám na cestu a ujíždím z tábora.

Nad táborem se rozhoduji pokračovat v cestě až na Pecku. Později se dozvídám, že toto rozhodnutí bylo správné, neboť Šmudla s Jonášem mě stíhali. Zastavit hned za lesem, dostihli by mě. Cestou volám Kuřeti, že *mám auto*. Kuře oznamuje, že se stahují do hlavního stanu, s čímž souhlasím. Projíždím spodem Peckou a vyjíždím až nad hřbitov, zde zastavuji. Srdce mi buší jak ďas a v žaludku mám nepříjemný tupý tlak. Chvíli se uklidňuji a pak volám Šmudlu. Navrhuji jednoduchou výměnu – auto za všechny tři zajatce. Šmudla nesouhlasí – chce, abychom oloupali tři tyče k teepee. Šmudla mě varuje, že auto nepotřebuje (v táboře jsou další dvě – kuchařek), že se bez něj obejde, ale já že prý přeci nemůžu dopustit, aby tři členové naší skupiny dělali v táboře otroky. Oponuji, že myslím, že se bez auta neobejde a zkouším malou fintu – auto potřebuje do servisu – prasklý tlumič. To Šmudlu nepatrně nalomí, nicméně stále trvá na výměně zajatců za auto a oloupání tyčí. Chci čas na rozmyšlenou. Po telefonické konzultaci s osazenstvem hlavního stanu to znovu odmítám s odkazem na naši únavu a promrzlost. Chci jednoduchou výměnu – auto za zajatce. Šmudla chce čas na rozmyšlenou. Za chvíli volá, že tedy ano. Ne prý kvůli autu, které by prý skutečně oželel, ale údajně kvůli tomu, že se nechce vracet do středověku a praktikovat na zajatce otrokářské metody. Souhlasím

a mezi tím jsem již na cestě k táboru. Přijíždím triumfálně do tábora, kde odevzdávám klíče od auta a obratem ruky jsou rozvázáni všichni zajatci. Bavíme se o průběhu přepadu, začíná svítat. Šmudla nám vaří čaj, který do lahve bereme i pro ostatní v hlavním stanu. Do hlavního stanu se vracíme někdy před půl šestou. Bavíme se o přepadu a jdeme ještě na dvě hodiny spát.

Ve tři čtvrtě na osm vyrážíme do Borovnice na zpáteční vlak. Jdeme přes tábor, zde se s námi ještě jednou loučí rozespálý Šmudla. Teprve ráno jsem se dozvěděl, že trio Kuře-Bolek-Paleček se úspěšně vplížilo do kuchyně a ukradlo zde mléko a hrušky. Do té doby se dá výsledek přepadu ohodnotit jako remíza (i když – tábor musel nakonec ustoupit!! ☺), ale mléko a hrušky výsledek převracejí v kladný pro nás, i když jen symbolicky.